

Til
Dannebrogsmænd
Hans Kristjansen,

Sallinge, den 22. Februar 1927.

Mel.: „Skon Sigrid.“

Jeg ved, hvor der findes et „Mindernes Hjem“,
hvor Døren for Gæstfrihed stander paa Klem,
hvor Planter og Blomster saa duftende ler,
i Stuen, i Haven, hvorhen vi end ser.

Hvor Sangen den lyder med Livspoesi
som Guldharpetoner paa Renhedens Sti.
Gid Tonerne maa klinge i kommende Aar,
mens Tiderne skilte, og Dagene gaar.

Du værnede Danmark, da Faren var stor,
du plojede Agren til Landets Kultur,
du elsker dit Hjem og du agter din Stand,
derfor blev du udnævnt til Dannebrogsmænd.

Jeg mindes din Hustru, jeg ved, og jeg tror,
hun var blandt de ædleste Kvinder paa Jord,
og Børnene kender jeg, fra de var smaa, —
velsignede Hjem, — du har Minder som faa.

Men Solen den daler, vi ser den i Vest, —
dog, nu er vi samlet til Glæde og Fest
for Dannebrogsmændene, vor Vært og vor Ven,
og takker, fordi han har bedt os her hen.

Kr. P.

Vi søger Slægtens Spor i stort og smaal,
i Flintekøksen efter Harvens Tænder,
i Mosefundets Smykke, plumpt og raat,
i Kirkens Kvadre, lagt af brede Hænder.
Hvert skimlet Skrift, hver skjoldet Alterbog
har gæmt et Gran af Slægtens Ve og Vaade;
nu skal de robe mig, hvad Vej jeg drog,
og løfte mig en Flig af Livets Gaade.